

JOURNAL INTERNATIONAL DES ARCHIVES. International Journal of Archives, vol. 1 (1980), nr. 1, 2, Editura K. G. Saur, New York, München, London, Paris.

Apariția în anul 1980 a Revistei Internaționale a Arhivelor este, mai întâi de toate, „o necesitate resimțită de arhiviștii din întreaga lume de a comunica pe plan profesional; un început de stabilire a unor mijloace solide de informare în domeniul comun de activitate” — afirma James B. Rhoads, președintele Consiliului Internațional al Arhivelor (C.I.A.), în mesajul adresat primului număr al J.I.A.

Demersurile privind apariția unei astfel de publicații au fost făcute la Conferința Comitetului de Publicații al C.I.A. din februarie 1978. Cu o modificare adusă proiectului în cadrul ședinței Comitetului Executiv al C.I.A. ținută la Dar-es-Salaam, în octombrie 1978, J.I.A. apare de două ori pe an și își propune să includă în sumar articole de strictă specialitate precum și aspecte din activitatea consiliului.

Articolele publicate în acest prim volum abordează problematica generală a muncii arhivistice: îndrumare, planificare, conservare și administrare a arhivelor, clădiri și echipament, informatică, metode de reproducere a documentelor, valorificare și învățămînt. Limbile de redactare a articolelor sînt engleza sau franceza iar cele ale rezumatelor engleza, franceza, spaniola și germana.

Colegiul de redacție este format din arhiviști din 7 țări, redactor șef fiind James E. O'Neill, arhivist, al Statelor Unite. Revista apare la editura K. G. Saur. Numărul 1 al revistei încearcă, prin cele șase articole de fond, să acopere o parte din aria largă a problemelor propuse spre publicare. Astfel, articolul *Arhivele și noile tendințe ale istoriei*, semnat de Jean Favier, dezbate problema efectelor noilor metode folosite de cercetarea istorică în legătură cu documentele de arhivă pentru selecționare. Autorul subliniază ideea că metoda cercetării cantitative presupune păstrarea seriilor complete de documente, valoarea fiecărui document derivînd

nu din caracterul său de piesă unică, ci din similitudinea conținutului său cu cel al celorlalte documente din serie. Cercetările întreprinse pentru descoperirea sensului „ascuns” al textelor arată că documentele nu mai pot fi evaluate numai pe baza informației explicite pe care o conțin. În acest fel, și arhiviștii au datoria de a reconsidera criteriile lor de evaluare în lumina noilor tendințe ale cercetării istorice.

O publicație sovieto-americană despre documentele istorice este titlul articolului semnat de Serghei L. Tikvinschi, care se referă la realizarea în comun a unui volum de documente din perioada 1765—1815.

Diversele posibilități de care dispun Arhivele britanice de a pune știința arhivisticii în sprijinul învățămîntului sînt relevate de articolul lui Michael G. Cook *Învățămîntul și arhivele*. Sînt detaliate formele și metodele folosite de arhiviștii britanici în procesul de popularizare a arhivelor și de educație a tinerei generații.

În continuare, sumarul revistei cuprinde articole referitoare la activitatea arhivelor din R. F. Germania, Nigeria și Australia. Articolul semnat de Klaus Oldenhege, intitulat *Administrarea Arhivelor Publice și pregătirea de specialitate în R. F. Germania*, se constituie din două părți distincte: prima cuprinde prezentarea zburcimatei istorii a țării sale pînă la formarea R.F.G., în 1949, după care face o utilă prezentare a Arhivelor administrației centrale, Bundesarchiv, a bogatei activități desfășurate aici, precum și a proiectului noului depozit principal din Koblenz. În partea a doua este înfățișată activitatea arhivistică desfășurată în R.F.G., cu deosebire elaborarea publicațiilor de specialitate și instruirea personalului în cele două scoli de arhivistică din Marburg și München.

Dificultățile muncii de achiziționare a documentelor desfășurată în Nigeria, precum și faptul că este în proiect o lege care să faciliteze acest lucru, sînt

problemele abordate de Joshua G. Bwwere, în articolul *Achiziționarea a documentelor — experiența nigeriană*.

Încă din 1980, în atenția arhiviștilor australieni stătea elaborarea unei legi de organizare a arhivelor. *Noua legislație arhivistică a Australiei*, articol semnat de Ch. Hurley, detaliază modul de aplicare și eficiența legii pentru arhivele din Australia.

Organ de presă al C.I.A., revista include în acest număr informații deosebit de utile în legătură cu pregătirile întreprinse pentru cea de-a 30-a aniversare a constituirii Consiliului. Jubileul a avut loc cu ocazia celui de-al IX-lea Congres Internațional al Arhivelor desfășurat la Londra între 15—19 septembrie 1981.

Deosebit de utilă, după opinia noastră, este prezentarea *Statutului C.I.A.* Acest forum al Arhivelor s-a constituit în 1950, ca organizație mondială a arhiviștilor cu scopul de a promova conservarea și folosirea resurselor arhivistice ale tuturor națiunilor. Sînt prezentate în continuare obiectivele, membri și membri onorifici ai C.I.A., ramurile regionale, congresul, adunarea generală, comitetul executiv, biroul, conferința internațională a Mesei rotunde a Arhivelor, comisiile, comitetele, grupurile de lucru, secțiile și publicațiile.

Numărul 2 al revistei continuă să înfățișeze cele mai diferite aspecte ale muncei arhivistice pe plan mondial.

În Argentina, arhiviștii și reprezentanții guvernului sînt preocupați de restabilirea utilității arhivelor publice și a unui sistem eficient de funcționare a acestora: César A. Garcia Belsunce — *The Archives of Argentina: Problems and Solutions*.

Micrografia în țările în curs de dezvoltare, articol semnat J.A.K., subliniază cîteva aspecte legate de munca de microfotografiere a documentelor în Singapore, Filipine, Indonezia, Ghana, Kuweit, Oman și Barbados, arătînd faptul că, încă, sînt greutăți serioase de depășit și că țările în curs de dezvoltare trebuie să-și consolideze programul de microfotografiere urmînd astfel țările cu tradiție în această direcție.

B. Delmas, în studiul *Administrația și arhivele ei*, se oprește asupra dezvoltării rapide a activităților administrației în lume, explicînd acest lucru prin explozia demografică pe plan mondial, prin faptul că în administrație, ca și în alte ramuri ale vieții sociale, sînt cuprinse tot mai mult diferite categorii de populație (tărani în primul rînd). Cantitatea imensă de in-

formații scrise, orale și vizuale apărute ca urmare a creșterii numărului populației, presupune o informare precisă și variată despre documentele și arhivele serviciilor administrative. În acest sens este subliniată necesitatea unui program coerent, unitar și specializat de folosire a arhivelor publice, ca și cea a folosirii unui personal instruit.

În articolul *PROMPT: Sistemul computerizat de regăsire de la United Kingdom Public Record Office din Kew*, Michael Roper abordează activitatea de servire a cititorilor la sălile de lectură, activitate modernizată odată cu introducerea informaticii în arhivele din Kew. Noul sistem constă în efectuarea comenzii de cerere a documentelor prin computer, direct din sala de studiu, operație a cărei eficiență este cu 20% mai mare față de metodele tradiționale. Este posibil ca acest sistem computerizat să poată fi extins și în alte domenii.

Interesant prin problematica abordată este articolul *Arhivele evreiești comunale și organizaționale*, semnat de Daniel I. Cohen. Autorul atrage atenția în primul rînd asupra faptului că Arhivele Centrale pentru Istoria Poporului Evreiesc (CAHJP) din Ierusalim reprezintă instituția centrală pentru documentele și arhivele evreiești.

Activitatea arhivistică desfășurată în Franța este ilustrată de prezentarea *Centrul de documente contemporane de la Fontainebleau* de H. Huillier. O mare parte a acestui depozit intermediar al Arhivelor Naționale Franceze era gata în anul 1977 și se speră ca lucrările suspendate la acea dată să fie continuate. În articolul *Arhivele automatizate — o nouă problemă a arhivelor*, Dan M. Avedon atrage atenția asupra implicațiilor pe care le-ar avea schimbările survenite în munca arhiviștilor ca urmare a computerizării arhivelor. Acest lucru rămîne, în opinia autorului, o problemă de viitor nu prea îndepărtat.

Sistemul arhivelor slovace a cunoscut o dezvoltare rapidă în ultimii 26 de ani, fapt pentru care, P. Kartous încearcă să detalieze aceste realizări în articolul *Arhivele în Republica Socialistă Slovacă*.

Noutăți despre arhivele din Hawaii aduce C. R. Young, în articolul *Administrația arhivelor regale din Hawaii înainte de anexare*. Autorul face o succintă prezentare a istoriei arhivelor hawaiene pînă la anexarea insulelor. În 1898, de către Statele Unite. După această dată s-a depus un efort

deosebit pentru crearea unui depozit destinat păstrării documentelor de importanță deosebită pentru guvernul hawaian.

Articolul *Producători și distribuitori de produse micrografice în Japonia*, de N. Iwakwa, reprezintă de fapt o listă a celor mai importante tipuri de echipament pentru microfilmare care sînt comercializate în Japonia, precum și a companiilor care le produc. Un plus de informații aduce prezentarea *Seminarului de la Berlin cu privire la*

strategia dezvoltării arhivistice în Lumea a treia și rubrica *Din lumea întreagă*, care abordează o serie de probleme de informare și documentare pe plan mondial.

Ambele numere ale revistei beneficiază de o listă de colaboratori precum și de utile rezumate (în limbi de circulație) ale articolelor incluse în fiecare număr.

ANUȚA DĂNILĂ

THE AMERICAN ARCHIVIST vol. 43, nr. 4/1980, p. 433—562 și vol. 44, nr. 1, 3 și 4/1981, 397 p.

Problemele actuale care stau în fața arhivisticii nord-americane fac în continuare subiectul de predilecție al buletinului trimestrial al Societății Arhiviștilor Americani. Articolele referitoare la teoria și la practica arhivistică, mai ales, dețin ponderea și atrag atenția asupra multitudinii de aspecte care pot suscita discuții în legătură cu măsurile necesare conservării, fișării, codificării sau regăsirii informațiilor furnizate de documentele de arhivă.

În studiul *Arhivele universitare — un transfer cultural*¹, autorul apreciază că arhiva unei universități sau cea a unei facultăți nu poate fi calificată ca fără valoare. Plecînd de aici, el argumentează importanța acestui gen de arhivă care păstrează date despre fenomenul educațional și cultural. Pentru a convinge, M. Brichford recurge la comparații cu celelalte genuri de arhivă: administrative, economice, politice și chiar cu arhivele bibliotecilor, care au atras într-o mai mare măsură atenția, atît a arhiviștilor cît și a celor care alocă fonduri pentru păstrarea și folosirea documentelor. Cu toate că dezvoltarea profesională a arhiviștilor din universități datează din perioada postbelică, iar în anul 1949 Societatea Arhiviștilor Americani a înființat un comitet special, Committee on College and University Archives, totuși numărul de publicații, studii, articole etc. datorat arhiviștilor din universități este încă redus; de asemenea, calitatea informațiilor privind aspecte practice, fondurile și cer-

cetările efectuate poate fi ameliorată.

Tema este reluată din alt unghi în articolul *Documentele corpului universitar și depozitele tematice*² de Jane Wolff. Autoarea semnalează acest gen de documente și remarcă faptul că cei care se ocupă de administrarea arhivelor universitare dau prioritate dosarelor administrative, mai voluminoase, deși ei recunosc importanța unora dintre cele create de corpul profesoral: dosarele în legătură cu planificarea și predarea cursurilor și dosarele unor comitete și organizații care funcționează în universități. Studiul susține ideea înființării unor depozite tematice, care să cuprindă aceste categorii de documente create de cadrele didactice universitare.

O discuție permanentă are loc în legătură cu sursele, cu documentele scrise sau nescrise, care pot sta la baza documentării, a cercetării istorice.

În interviul intitulat chiar *O discuție cu Arthur M. Schlesinger*³, Jr. despre folosirea istoriei orale, se accentuează importanța metodei de cercetare orală a istoriei, metodă folosită de cel interviat, fost asistent special al președinților John F. Kennedy și L. Johnson, între anii 1961—1965, și care a publicat două lucrări apreciate în lumea științifică. Interviul trece în revistă avantajele acestei metode de investigare a trecutului subliniindu-se faptul că orice cale care îmbogățește informația nu poate fi decît acceptabilă pentru cercetare în general și pentru istorie în special. Domeniul în care, uneori, golurile de informație pot fi suplinite numai prin

¹ Maynard Brichford, *Academic Archives „Überlieferungsbildung“*, nr. 4/1980, p. 449—460.

² Jane Wolff, *Faculty Papers and Special-Subject Repositories*, nr. 4/1961, p. 346—351.

³ Lynn A. Bonfield *Conversation with Arthur M. Schlesinger, jr. — The Use of Oral History*, nr. 4/1966, p. 461—472.

discuții cu participanții la evenimentele studiate.

Articolul *Istoria orală în arhivele economice americane*⁴ relevă absența unor informații, uneori importante, chiar din arhive economice aparent „complete”. Argumentul: „Telefonul lui Bell a accelerat pasul afacerilor, dar a avut ca efect secundar nefericit reducerea documentației cuprinzătoare a comunicațiilor de afaceri”. Soluția: „Amintirile și comentariile nu pot să înlocuiască documentația originală, dar ele pot să răspundă cu informații vitale, indisponibile altfel, și să adauge o dimensiune personală documentelor”.

Titlul *Lumea s-a întors cu susul în jos — prioritatea surselor și Arhivele Statului*⁵ ascunde de fapt disputa dintre arhiști și genealogiști, mai ales cei din sudul Statelor Unite, dispută pe care autoarea încearcă să o facă înțeleasă, dar să o și depășească. Cercetători cu obiective de interes personal, înguste cel mai adesea, genealogiștii trebuie înțeleși. Dar fiindcă ei alcătuiesc cea mai mare parte a celor care studiază în arhivele americane, ei sînt de fapt „cei mai devotați susținători ai arhiștilor”. În final, P. R. Jacobsen remarcă necesitatea de a-i antrena pe genealogiști în arta și misterul arhivelor, iar cea mai bună șansă a arhiștilor de a-i atrage este nu numai cea de a-i face să cunoască instrucțiunile ei, mai curînd, aceea de a-i îndruma și orienta în cercetările lor.

Studiul *O privire asupra profesunii arhiviste*⁶ încearcă să dea o imagine cuprinzătoare a arhivistului american, folosind răspunderile a peste 3 000 de membri sau nemembri ai Societății Arhiștilor Americani la un chestionar care le-a fost trimis în aprilie 1979. Au fost formulate 19 întrebări împărțite în trei categorii: informații personale (membru sau nu al S.A.A., vîrstă, rasă, sex, nivel de educație, pregătire arhivistică), informații legate de ocupație (angajat total, parțial sau deloc, procentul afectat muncii arhiviste — pe lângă alte activități, clasificarea tipului de funcție, cadru de

conducere — cîți subalterni, salariu, vechime în munca arhivistică) și informații privind instituția (tipul de instituție, localizarea și mărimea acesteia). Șapte tabele prezintă rezultatele principale ale testului, datele de bază fiind, în prealabil, computerizate. Concluziile demonstrează implicit raportul direct proporțional dintre salariu și vechime, pregătire, vîrstă funcție, nivel de educație etc.

În nr. 1/1982, două articole, *Instrumentele de informare — o multitudine de mijloace. Viitorul sistemelor*⁷ și *Instrumente de informare eficiente — dezvoltarea unui sistem de control al arhivelor și manuscriselor*⁷, aduc în discuție, primul, faptul că sîntem prea ușor încințați de minunile cooperării computerelor și sistemelor on-line, cărora li se cere să ne dea totul de pe lume, deși, ar trebui să ținem seama că nici o mașină nu poate înlocui procedeele de bază, standardele și metodele descrierii documentelor. Al doilea articol atrage atenția că un sistem manual de calitate slabă nu poate fi transformat într-un sistem automat bun, cînd se măsoară bineînțeles calitatea fișelor și a celorlalte instrumente de informare, autoarea argumentînd pe larg această afirmație.

În ceea ce privește teoria arhivistică, *studiul Teoria arhivistică americană — condiția meseriei*⁸ dezvoltă ideea de bază că: „teoria arhivistică americană nu există ca o concepție unitară. Ea este în principal o sumă de idei extrase din principiile arhiviste europene bine verificate și larg acceptate și a conceptelor pragmatice dezvoltate să răspundă nevoilor speciale ale administrării arhiviste americane și tradițiilor democratice. Deși împrăștiate în literatura arhivistică americană aceste principii teoretice procură o fundație solidă practicii arhiviste curente. Cum această practică se prelungeste și se mișcă în direcții noi, perspectivele de aplicare a principiilor se schimbă inevitabil”.

În aceeași ordine de idei, dar o treaptă mai sus, Frank G. Burke discută despre *Direcția viitoare a teoriei*

⁴ Gary D. Saretzky *Oral History in American Business Archives*, nr. 4/1981, p. 353—355.

⁵ Phebe R. Jacobsen *The World Turned Upside Down: Reference Priorities and the State Archives*, nr. 4/1981, p. 341—345.

⁶ Mabel E. Deutrich și Ben De Witt *Survey of the Archival Profession* nr. 4/1980, p. 527—535.

⁷ Nancy Sahli *Finding Aids: A Multi-Media Systems Prospective*, p. 15—20; Lydia Lucas *Efficient Finding Aids: Developing a System for Control of Archives and Manuscripts* p. 21—26.

⁸ Harold T. Pinkett *American Archival Theory: The State of Art*, nr. 3/1981, p. 217—222.

arhivistice în Statele Unite⁹, de fapt întrebând: „Despre ce să teoretizăm?” Întrebările nu sînt puține. Oferim cîteva spre exemplificare: Care sînt aspectele sociologice ale administrării documentelor? Care este natura istoriei, a faptului istoric, a gîndului istoric? Cum putem să ne mișcăm și să respectăm legile lui Cicero pentru istorici: „Prima lege pentru istoric este că el nu va îndrăzni niciodată să pună în circulație un neadevăr. A doua este că el nu va înăbuși nimic din ceea ce este adevărat?” Ar putea fi preocupat arhivistul de faptul că ceea ce este păstrat în depozite este adevăr sau numai dovadă? Documentele stabilesc fapte? Sau documentele sînt numai interpretări ale faptelor creatorilor lor? Este cineva preocupat de locul sau chiar de rolul arhivelor în societate și contribuția lor la bunăstarea generală?

Autorul aruncă mînușa, dar, în același timp, se întreabă cine va accepta provocarea: bibliotecarii, antropologii culturii, specialiștii în computere, „cîțiva arhiviști”, istoricii? Un răspuns posibil este sugerat în final, unde se admite ca arhiviștii să facă mișcarea de la locul de muncă spre universitate nu numai pentru o zi pe săptămîină într-un an, ci ca o carieră permanentă, angajantă. Și, odată acolo, ei trebuie să se ralieze cu istoricii universitari și ceilalți profesori de la

⁹ Frank G. Burke *The Future Course of Archival Theory in The United States*, nr. 1/1981, p. 40—46.

disciplinele înrudite care ating natura informațiilor, cu conducerea forțelor motrice a autorităților, cum este guvernul, și să-și combine conceptele în noua filozofie a arhivelor apreciate ca documente ale experienței umane.

Am trecut în revistă numai cîteva dintre titlurile apărute în numerele e-nunțate ale trimestrialului arhiviștilor americani. Toate procură substanță pentru comparații și discuții de nivel și la nivel.

Nu mai puțin valoroase sînt articolele care relatează despre învățămîntul arhivistic în Statele Unite și în Europa, despre impactul documentelor provenite din centrele de cercetare nucleară asupra arhivelor și arhiviștilor americani, despre strategii arhivistice propuse pentru așa-numita eră „post-custodială”.

Este demn de semnalat că din sumarul fiecărui număr este nelipsit portretul vreunui arhivist american de marcă, în nr. 4/1981 figurînd trei articole dedicate, primele două, celor care au fost Ernst Posner și respectiv Theodore R. Schellenberg și, ultimul, lui Morris Leon Radoff cu ocazia ieșirii la pensie din funcția de director al arhivelor din Annapolis, Md.

Numerele prezente mai conțin și o multitudine de date tehnice referitoare la conservarea materialelor fotografice, păstrarea documentelor, diferite metode și mijloace de depozitare și protejare a documentelor, puse la dispoziție de firme de specialitate

ALEXANDRU NASTOVICI

ARCHEION VOL. LXXII (1981), 376 p.

Numărul LXXII din 1981 al revistei „Archeion”, organ al Direcției generale a Arhivelor Statului din Polonia cuprinde rubricile: „Articole”, „Studii și materiale”, „Arhivele străine”, „Recenzii”, „Prezentări de cărți și note bibliografice”, „Revista revistelor arhivistice străine”, „Cronica”. La prima rubrică, semnalăm articolul lui Stanisław Nawrocki intitulat *Instruirea beneficiarilor de informații în arhive*. Calitatea de beneficiar de informații arhivistice — susține autorul — cere o pregătire din ce în ce mai bună datorită creșterii considerabile a numărului de informații cît și a dificultăților din ce în ce mai numeroase înțîmpinate de cel care dorește să ajungă cît mai repede în posesia lor. Plecînd de la această premisă, autorul descrie starea reală din arhive și

ajunge la concluzia că instruirea beneficiarilor se face mai ales în cadrul institutelor de învățămînt superior. De aceea, în articol se pledează pentru o mai largă participare a rețelei arhivistice de stat la acest proces pentru impunerea unui caracter mult mai sistematic activității respective, mai ales în ceea ce privește munca cu studenții, și se propune elaborarea și susținerea unui curs care să satisfacă cerințele domeniului.

Irena Redtke semnează articolul *Crearea fondurilor în arhivele curente*. Subliniînd efortul imens pe care Arhivele Statului din Polonia l-au depus pentru formarea și creșterea fondurilor de arhivă în perioada ultimilor treizeci de ani, autoarea prezintă totodată cauzele faptului că nu s-au obținut rezultatele dorite; deficiențe de

natură legislativă, lipsă de personal calificat și folosirea de personal din afara unităților respective. Articolul își propune să aducă în atenția organelor de stat competente propuneri menite să contribuie la ameliorarea situației fondurilor contemporane aflate în continuă creștere.

Sub titlul *Participarea arhiviștilor din Cracovia la educarea ideologică și patriotică a societății*, Aniela Wielicka realizează o trecere în revistă a meritelor pe care le au arhiviștii din fosta capitală a Poloniei pe acest tărîm. Între altele, este amintită seria *Monumente străvechi ale dreptului polonez* alcătuită din mai multe tomuri, unul dintre ele constituind o sursă mai puțin cunoscută istoriografiei românești, însă, care ne privește direct. Este vorba de *Acta expeditionum bellicarum Palatinatus Callisiensis et Posnaniensis in Volachos et in Turcas a 1497—1498 in archiva regio Posnaniensi asservata*, tom 7, Krakow, 1882.

Rubrica „Studii și materiale” conține prezentarea unor fonduri între care menționăm *Colecția de afișe a bibliotecii Arhivei de Stat a orașului Varșovia (1806—1977)* semnată de Ștefania Wojcikowa.

Henryk Nowaczyk face o prezentare a *Arhivei Institutului Iosef Pilsudski din S.U.A.* Institutul a luat ființă la New York în 1943. În arhiva institutului au fost strînse colecții de documente referitoare la activitatea lui Iosef Pilsudski. De asemenea, ea păs-

trează documente aduse pe diferite căi din Polonia după izbucnirea celui de al II-lea război mondial precum și arhiva referitoare la activitatea unor persoane cu funcții de răspundere în stat. Între părțile structurale în care se găesc sigur documente referitoare la țara noastră menționăm *Adjutantura Generalno Nacselnega Wodso* (Adjutantura Generală a Comandantului Suprem, 1918—1922) care cuprinde date privind chestiunile militare din anii 1908—1920 și evenimentele politice din Rusia Sovietică, Ucraina, Lituania, Cehoslovacia, Austria, Germania, România, S.U.A. și alte țări. Vom menționa de asemenea, fondul personal *Ryds Smigly Edward* care, în dosarul 4, cuprinde documente referitoare la relațiile diplomatice româno-polone, în perioada premergătoare izbucnirii celui de-al II-lea război mondial. Fără îndoială că și celelalte părți structurale și fonduri personale ale arhivei Institutului Pilsudski cuprind o serie de date ce prezintă interes pentru istoria României din perioada interbelică.

Rubrica „Recenzii” cuprinde o prezentare a lucrării lui Tudeusz Wolichowski *Directiile de dezvoltare ale arhivisticii poloneze*. Lucrarea reprezintă o sinteză a rezultatelor obținute de arhivistica poloneză în ultimii ani prefigurînd, în același, timp liniile viitoare de dezvoltare.

VASILE MATEI

CERCEĂRI DE CONSERVARE ȘI RESTAURARE A PATRIMONIULUI MUZEAL, nr. 1, 1981, editat de Muzeul de istorie al R. S. România, București, 227 p.

Muzeul Național de Istorie al Republicii Socialiste România a inaugurat recent publicația periodică „Cercetări de conservare și restaurare a patrimoniului muzeal” al cărei prim volum a apărut la sfîrșitul anului 1981. Potrivit „cuvîntului înainte” semnat de prof. dr. Florian Georgescu, directorul muzeului — coordonator al publicației împreună cu ing. Adriana Stănescu — această nouă culegere de materiale își propune să valorifice rezultatele cercetării științifice desfășurate de specialiștii muzeului sau ai altor instituții în domeniul conservării și restaurării patrimoniului cultural național istoric și artistic. Publicația oferă posibilitatea unui schimb de experiență activ și eficient între factorii implicați în aceste probleme.

Ca o ilustrare concretă a acestor deziderate volumul I al seriei prezintă 27 lucrări științifice grupate pe secțiuni care acoperă probleme de teorie generală a conservării și restaurării, metode de investigație științifică a obiectelor de patrimoniu, tehnici de lucru specifice în restaurare, probleme de conservare precum și studii, interpretări și propuneri de dezvoltare a acestei activități.

Trecerea în revistă a tematicii și a conținutului lucrărilor evidențiază originalitate și competență iar rezumarea în limba franceză a articolelor precum și reluarea „cuprinsului” în franceză, engleză, germană, rusă și spaniolă asigură posibilitatea dialogului între specialiștii noștri și cei de dincolo de hotarele patriei.

OPREA FLOREA